

Dolly Alderton

Alles wat ik weet over liefde

Vertaald door Janet Limonard en Brenda Mudde

2018 Prometheus Amsterdam

Oorspronkelijke titel *Everything I Know about Love*

© 2018 Dolly Alderton

© 2018 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en

Janet Limonard en Brenda Mudde

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio

Foto auteur Jo Bangard

Zetwerk Elgraphic bv, Vlaardingen

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 3874 5

Alles wat ik als tiener over de liefde wist

Romantische liefde is het allerbelangrijkste en alleropwindendste van de hele wereld.

Als je tegen de tijd dat je helemaal volwassen bent de liefde nog niet hebt gevonden, heb je iets fout gedaan, net als veel van mijn handvaardigheidsjuffen, die allemaal ongetrouwd zijn, pluizig haar hebben en van die rare armbanden en kettingen dragen.

Het is belangrijk om veel seks te hebben en ook met veel mensen, maar waarschijnlijk niet meer dan tien.

Tegen de tijd dat ik in Londen ga wonen, ben ik single en ben ik ongelofelijk elegant en slank. Ik draag zwarte jurkjes en drink martini's en ontmoet mannen alleen bij boekpresentaties en vernissages.

Als twee jongens om jou met elkaar op de vuist gaan, is dat een teken van ware liefde. Het is helemaal geweldig als er ook bloed vloeit, zolang er maar niemand naar het ziekenhuis hoeft. Als ik geluk heb, overkomt mij dat ooit ook nog eens een keer.

Het is belangrijk om je maagdelijkheid pas na je zeventiende, maar wel voor je achttiende verjaardag te verliezen. Letterlijk, zelfs als het één dag ervoor is, is dat prima, maar als je achttien wordt en nog steeds maagd bent, kun je de seks voor altijd vergeten.

Je kunt met net zoveel mensen tongzoenen als je wilt, dat is prima. Dat stelt niets voor, dat is gewoon oefenen.

De leukste jongens zijn altijd lang en joods en hebben een auto.

Oudere jongens zijn het beste, want zij zijn gewoon wat verder en wereldser en hebben ook iets minder strenge normen.

Als vriendinnen vriendjes hebben zijn ze stomvervelend. Een vriendin met een vriendje is alleen maar leuk als jij zelf ook een vriendje hebt.

Als jij jouw vriendinnen nul vragen over hun vriendje stelt, begrijpen ze na een tijdje wel dat jij het stomvervelend vindt en houden ze vanzelf wel over hem op.

Het beste is om eerst lekker te leven en pas daarna te trouwen. Zo rond je zevenentwintigste.

Farly en ik zullen nooit op dezelfde jongens vallen, want zij vindt klein en bijdehand leuk zoals Nigel Harman en ik hou meer van macho en geheimzinnig zoals Charlie Simpson van Busted. Daarom zullen wij altijd en eeuwig vriendinnen blijven.

Het wordt nooit meer zo romantisch als die keer toen Lauren en ik op Valentijnsdag optraden in die rare pub in St Albans en ik 'Lover, You Should've Come Over' zong en Joe Sawyer vooraan zat en zijn ogen dichtdeed omdat we het eerder over Jeff Buckley hadden gehad en hij eigenlijk de enige jongen is die ik ken die me totaal begrijpt en snapt wat ik bedoel.

Het wordt nooit meer zo gênant als die keer toen ik Sam Lee-man probeerde te kussen en hij terugdeinsde, waardoor ik vooroverviel.

Het wordt nooit meer zo verdrietig als die keer toen Will Young vertelde dat hij homo was en ik net deed alsof ik dat niet erg vond, maar dat ik de hele tijd moest huilen toen ik het leren boekje verbrandde dat ik voor mijn vormsel had gekregen en waarin ik over ons leven samen had geschreven.

Jongens vinden het hartstikke cool als je grove taal tegen ze gebruikt, ze vinden je kinderachtig en een sukkel als je te aardig bent.

Als ik later een vriendje heb zijn alle andere dingen niet meer belangrijk.

Jongens

Bij sommige mensen is het het vrolijke gegil van broertjes of zusjes die in de tuin spelen waardoor ze meteen aan hun puberteit moeten denken. Voor anderen is het het gerammel van de ketting van hun innig geliefde fiets waarmee ze overal naartoe hobbelden. Weer anderen denken aan de fluitende vogels als ze naar school liepen, of het geluid van gelach op het schoolplein of een voetbal waar tegenaan werd geschopt. Mijn speciale geluid was het inbellen bij AOL.

Ik herinner me nog elke toon. De eerste snerpemde bliepjes van de telefoon, het schrille, niet goed doorkomende trillende geluid dat aanduidde dat de verbinding halverwege was, de hoge toon waardoor je wist dat je er bijna was, gevolgd door twee schurende, lage dreunende tonen en vervolgens ruis. Door de stilte die volgde wist je dat je het ergste had gehad. 'Welkom bij AOL,' zei een zalvende stem, die bij de 'o' even omhoogging. Gevolgd door 'Je hebt mail'. Ik danste door de kamer op de tonen van het inbellen om het vervelende wachten sneller voorbij te laten gaan. Ik zette een choreografie in elkaar van passen die ik op ballet had geleerd: een pli e op de hoge bliepjes en een *pas de chat* op de dreunende tonen. Het was iets wat ik elke avond na school deed, het was de soundtrack van mijn leven. Ik bracht

mijn hele puberteit op internet door.

Ik moet even iets uitleggen: ik ben opgegroeid in een buitenwijk. Ik bedoel: dat is de verklaring. Toen ik acht was, namen mijn ouders de misdadige beslissing om onze souterrainwoning in Islington in te ruilen voor een groter huis in Stanmore, de laatste halte van de Jubilee-lijn en aan het alleruiterste randje van Noord-Londen. Het was de nietszeggende marge van de stad, niet de gangmaker van het feestje, maar het muurbloempje, zeg maar.

Als je opgroeit in Stanmore kom je niet uit de stad, maar ook niet van het platteland. Ik woonde te ver van Londen om bij de coole gasten te horen die naar een nachtclub zoals de Ministry of Sound gingen, de laatste 'g' van sommige woorden niet uitspraken en geweldige vintagekleding droegen die ze in verrassend goede Oxfam-winkels in Peckham Rye kochten. Maar ik woonde ook te ver weg van de Chilterns om door te kunnen gaan voor een van die gezonde, blozende, wilde plattelandstieners die gekleed gingen in oude visserstruien en op hun dertiende al leerden autorijden in hun vaders Citroën, lange wandelingen maakten en samen met hun neven en nichten lsd slikten in het bos. De voorsteden ten noorden van Londen hadden geen eigen identiteit. Het was er net zo beige als het hoogpolige tapijt dat daar elk huis opsierde. Er was geen kunst of cultuur, er waren geen oude gebouwen, geen parken, geen boetieks en geen restaurants. Er waren golfclubs en filialen van de Italiaanse restaurantketen Prezzo, privéscholen en oprijlanen, rotondes en meubelboulevards en winkelcentra met glazen daken. De vrouwen zagen er allemaal hetzelfde uit, de huizen waren allemaal hetzelfde gebouwd en iedereen had dezelfde auto. De enige manier om je te onderscheiden was door geld uit te geven aan dezelfde dingen – een serre, de verbouwing van een keuken, een auto met ingebouwde navigatie en een all-invakantie op Mallorca. Er was absoluut helemaal niets te beleven, tenzij je golfde, highlights

in je haar wilde of het leuk vond om een showroom met Volkswagens te bekijken.

Dat gold vooral als je een puber was en afhankelijk was van je moeder om je in de bovengenoemde Volkswagen Golf GTI overall naartoe te brengen. Gelukkig had ik mijn vriendin Farly, die op vijf kilometer fietsen van mijn doodlopende weggetje woonde.

Farly was, en is nog steeds, anders dan iedereen die ik ken. We leerden elkaar op school kennen toen we elf waren. Ze was, en is nog steeds, mijn complete tegenpool. Zij is donker, ik ben blond. Zij is iets te klein, ik ben iets te groot. Zij plant alles en stippelt alles uit, ik laat alles op het laatste moment aankomen. Zij houdt van netjes, ik ben meer van de rommel. Zij houdt van regels, ik heb er een pesthekel aan. Zij heeft geen ego, ik vind de toast bij mijn ontbijt al belangrijk genoeg om op sociale media te melden (via drie kanalen). Zij is heel alert en gefocust op de taken waar ze mee bezig is, ik bevind me altijd deels in het heden en deels in een fantastische versie ervan die zich in mijn hoofd afspeelt. Maar op de een of andere manier klikt het. Er is me nooit iets beters overkomen dan op die dag in 1999, toen Farly tijdens een wiskundeles naast me kwam zitten.

Met Farly zag de dag er altijd precies hetzelfde uit: we zaten voor de tv en aten bergen bagels en chips (wel alleen als onze ouders weg waren – een ander trekje van de kleinburgerlijke middenklasse is dat ze ongelofelijk zuinig is op het bankstel en in elke woonkamer het adagium ‘streng verboden te eten’ heerst) en keken Amerikaanse tienersitcoms op Nickelodeon. Als we alle afleveringen van *Sister, Sister* en *Two of a Kind* en *Sabrina the Teenage Witch* hadden gezien, schakelden we over naar de muziekkkanalen en staarden we met open mond naar het scherm, dat we elke tien seconden op een andere zender zetten, van MTV, MTV Base naar VH1, op zoek naar één bepaalde video van Usher. Als we daar genoeg van hadden, gingen we terug naar Nickelodeon+1

en keken naar de herhalingen van alle Amerikaanse tienersit-coms die we een uur eerder ook al hadden gezien.

Morrissey beschreef zijn leven als tiener ooit als ‘wachten op een bus die nooit kwam’, een gevoel dat alleen maar sterker wordt als je volwassen wordt op een plek die aanvoelt als een geheel beige wachtkamer. Ik verveelde me, was verdrietig en eenzaam, en wenste vol ongeduld dat mijn jeugd snel voorbij zou zijn. En toen was het er opeens, een prins op het witte paard vermomd als het inbel-internet van AOL op de grote pc van mijn ouders. En het had MSN Instant Messenger.

Toen ik MSN downloadde en daar e-mailadressen aan begon toe te voegen – van vriendinnen van school, van vriendinnen van vriendinnen en van vriendinnen van scholen in de buurt die ik nooit had ontmoet – was het alsof ik op de muur van een gevangeniscel klopte en er iemand reageerde. Alsof er gras was gevonden op Mars. Alsof je de knop van de radio omdraaide en een krakend geluid eindelijk hoorde overgaan in een menselijke stem. Het was de ontsnapping uit mijn voorstedelijke eenzaamheid naar een overvloed aan menselijk leven.

MSN was niet alleen een manier om als tiener contact te houden met mijn vriendinnen, het was een fantastische plek. Zo herinner ik het me: als een ruimte waar ik elke avond en elk weekend urenlang lijfelijk aanwezig was totdat ik rode ogen had van het staren naar het scherm. Zelfs als mijn ouders mijn broer en mij liefdevol meenamen op vakantie naar Frankrijk, zat ik nog steeds elke dag op MSN. Het eerste wat ik deed als we bij een nieuwe B&B aankwamen, was uitzoeken of er een computer met internet was – meestal een oude pc in een donkere kelder. Dan logde ik in bij MSN en zat ik schaamteloos urenlang te chatten, met achter me een chagrijnige Franse tiener die op zijn beurt zat te wachten. Buiten, waar de rest van mijn familie bij het zwembad lag te

lezen, scheen de Provençaalse zon onbarmhartig, maar mijn ouders wisten dat het geen zin had de strijd met mij aan te binden als het om MSN ging. MSN was het middelpunt van al mijn vriendschappen. Het was privéterrein. Het was het enige wat helemaal van mij alleen was. Zoals ik al zei: het was een fantastische plek.

Mijn eerste e-mailadres was `munchkin_1_4@hotmail.com`, dat ik op mijn twaalfde in het computerlokaal van de school had aangemaakt. Ik koos het getal 14 omdat ik ervan uitging dat dat hele e-mailen maar twee jaar zou duren voordat het kinderachtig zou worden. Ik gaf mezelf de ruimte om twee jaar van deze hype en de verschillende rare bijkomstigheden te genieten, want het adres zou op mijn veertiende verjaardag toch niet meer belangrijk zijn. Ik begon pas met MSN op mijn veertiende en in die tijd gebruikte ik ook `willyoungisyum@hotmail.com`, om uitdrukking te geven aan mijn nieuwe, hartstochtelijke liefde voor de winnaar van *Pop Idols* 2002. Ik heb ook nog even geprobeerd of `actrice_ik@hotmail.com` iets voor mij was, nadat ik tijdens de schooluitvoering van *Carousel* een vlammeende vertolking van *Mister Snow* had gegeven.

Ik voerde `munchkin_1_4` opnieuw op toen ik MSN Instant Messenger downloadde en gebruikte de adresboeken van de schoolvriendinnen die ik had verzameld sinds ik het adres had aangemaakt en die boordevol contactpersonen zaten. Maar, nog belangrijker, vanaf dat moment kwamen er jongens in beeld. Feit was dat ik nog geen enkele jongen kende. Echt waar. Op mijn broer, kleine neefje, vader en één of twee cricketvrienden van mijn vader na had ik nooit met jongens opgetrokken. Maar MSN leverde de e-mailadressen en de avatars van deze nieuwe, digitale fantoomjongens; ze werden vriendelijk ter beschikking gesteld door verschillende meisjes van mijn school en door meiden die in het weekend met jongens rondgingen en hun e-mail-

adressen vervolgens onzelfzuchtig onder de andere leerlingen verspreidden. Die jongens gingen rond binnen het MSN-circuit; ieder meisje van mijn school voegde ze aan haar contactpersonen toe en door met ze te msn'en werden we allemaal heel even beroemd.

Waar ze die jongens op de kop hadden getikt? Er waren ruwweg drie categorieën. De eerste: de peetzoon van de moeder van een van de meiden of een vriend van de familie met wie het meisje was opgegroeid maar die ze bijna nooit zag. Meestal was hij ongeveer twee jaar ouder dan wij, en heel lang en slungelig, met een diepe stem. Voor het gemak deden we buurjongens ook maar bij die groep. Neven en achterneven vormden de volgende categorie. Ten slotte had je de meest exotische categorie, die bestond uit jongens die we hadden ontmoet tijdens een buitenlandse vakantie met het hele gezin. Dat was absoluut de heilige graal, want zo'n jongen kon echt overal vandaan komen, zelfs helemaal uit Bromley of Maidenhead, en dan zat je daar zomaar met hem te msn'en alsof hij in dezelfde kamer zat. Waanzinnig, wat een avontuur.

In mijn adresboek kregen die zwervers al heel snel een bestandje met een eigen label: JONGENS. Wekenlang spraken we met hen op MSN, over ons keuzepakket, over onze favoriete bands, over de vraag hoeveel we rookten en dronken en 'hoever we al waren gegaan' met de andere sekse (altijd een bij elkaar verzonnen verhaal en superbelangrijk). We hadden er geen idee van hoe die ander eruitzag – mobieltjes hadden nog geen camera's en profielen op sociale media bestonden nog niet –, dus het enige wat je had was de minuscule profielfoto op MSN en hun eigen beschrijving van zichzelf. Soms nam ik de moeite om met de scanner van mijn moeder een foto van mezelf te uploaden waarop ik er lief uitzag tijdens een etentje met de familie of op vakantie; met de bijsnijdfunctie van Paint knipte ik mijn tante of opa er voorzichtig af, maar meestal vond ik dat te veel gedoe.